



NO SPANG.



MOTEL CD.



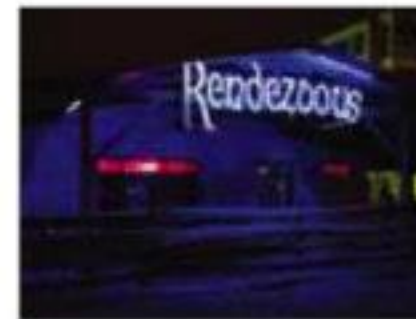
MOTEL CD.



COMING OUT DAY.



STRIPPER IN RENDEZVOUS



PINK NIGHTS.



COMING OUT DAY.

welijk schoon. Om de minuut hoor je getoeter, gefluit, het welbekende Surinaamse "Psssh-htt." Zelfs de talloze straathonden doen mee en geven drie keer per dag een show waar pornosterren jaloers op kunnen zijn. Ondanks de hevige flirtsessies omschrijven Surinamers zichzelf toch als ingetogen en introvert. Hevig tongende stelletjes zijn overdag op straat onvindbaar, maar achter de gevels gaat het er wild aan toe. Zoals in de typische *short stay* motels.

De vele bevolkingsgroepen die Suriname rijk is, zoals de Hindoestanen, Marrons, Chinezen, Surinamers, Creolen en Brazilianen, zijn allemaal sterk gericht op de familiebanden. Veel mannen wonen tot ver in de twintig nog thuis. Omdat sommigen nog niet uit de kast zijn gekomen of geen privacy hebben, nemen zij hun minnaars ergens anders mee naartoe. Seks wordt bedreven in motels waar de mannen (of vrouwen) voor een paar uur een kamer huren.

SPITSUUR

"Dit is mijn favoriet: de Happy Day Inn." Rishi rijdt rond in zijn zilveren auto om de befaamde motels te laten zien. Zijn vinger blijft steken bij een gebouw aan de Graniestraat dat er in



PASSAGIER WACHTEN OP DE VEERBOOT DIE DE CORANTJNRIVIER OVERSTEET. DE GRENS TUSSEN GUYANA EN SURINAME.

eerste instantie uit ziet als een van de vele Surinaamse huizen. Groot, wit en met afbladderende verf. Voor het huis doemt aan de andere kant van de straat een rij witte garages op, met boven elke deur een lichtballetje. "Is het lichtje rood, dan zijn er mensen bezig. Groen betekent dat het nog vrij is. Je parkeert je auto ervoor, de garagedeur opent en later wordt er met je afgerekend. Zo te zien is het spitsuur."

Net zoals hotels er in verschillende gradaties zijn, verschillen deze motels ook in luxe. Voor 80 srd (omgerekend rond de 20 euro) kun je voor twee uur in een kamer met jacuzzi vertoeven, voor 35 tot 40 srd (rond de 10 euro) heb je een douche met warm en koud water. We nemen een kijkje bij motel CD, een oude afkorting van condoom, aan de W.L. Lothlaan. Het witte gebouw bestaat uit een klein hokje en een hele rij garages. Willen we het bont maken, dan kunnen we een kamer voor zeven uur boeken, lezen we op de prijslijst bij het loket. De minimale tijd is twee uur voor 45 srd. We gaan hier akkoord mee en krijgen twee handdoeken mee, inclusief een condoom en een zeepje. Tussen de kiertjes van de gordijnen door ontdekken we een paar stilstaande

"IS HET LICHTJE ROOD, DAN ZIJN ER MENSEN BEZIG. GROEN BETEKENT DAT HET NOG VRIJ IS. JE PARKEERT JE AUTO ERVOOR, DE GARAGEDOOR OPENT EN LATER WORDT ER MET JE AFGEREKEND. ZO TE ZIEN IS HET SPITSUUR"

auto's, waarvan de bezoekers in de kamers met dichte deuren vertoeven. Geen gekreun, geen gehoest – het is doodstil. De kamer zelf lijkt op een goedkope versie van een klein bordeel, maar dan met de geur van luchtverfrisser. Voor degenen die graag willen kijken hoe ze erbij liggen, is er een grote langwerpige spiegel op de muur naast het bed geplakt. Een rood laken op het tweepersoonsbed moet waarschijnlijk voor een sensuele sfeer zorgen, maar het bordje met de tekst 'vlekken in het beddengoed kost 5 srd extra' doet dit teniet. Op de televisie is alleen een pornozender beschikbaar en de condoom die we net hebben meegekregen moet uiteindelijk in de prullenbak belanden, zo laat de tekst op

een bord in de badkamer ons weten. Al met al niet de meest romantische setting, maar de Surinamers nemen er genoeg mee. Eenmaal buiten glipt er weer iemand uit één van de garagedeuren. Even vangt hij onze blik, zwaait en begint te fluiten. Net klaar, maar toch alweer zin.

STILSTAAN

Er zijn dus genoeg plekken om eventjes wat intimiteit te delen met een vriend of minnaar of te *daggeren* in de discotheek. Het gevoel dat alles hier kan, blijft overheersen. Waarom homoseksuelen dan nog steeds niet dezelfde status hebben als in Nederland, wijten de Surinamers zelf aan desinteresse van de politiek en vastgeroeste opvattingen. "Na de onafhankelijkheid in 1975 bleef Suriname stilstaan op het gebied van homoseksualiteit, terwijl Nederland dit verder ontwikkelde," vertelt Floris van Eijk, secretaris mensenrechten bij de Nederlandse ambassade. Net uit het werk en strak in pak zit hij bij cafetaria Zus en Zo aan één van de vele houten tafeltjes. "Anno 2012 kunnen mannen die samenwonen zich niet als partner laten registreren. Overlijdt één van hen, dan moet de ander direct het huis verlaten, ze hebben nergens recht op. Of als de partner in het ziekenhuis ligt, mag hij ook niet op bezoek komen omdat hij officieel niet tot de familie behoort. Je hebt dan geen poot om op te staan."

De Nederlandse ambassade financiert LGTB-projecten. Precies op het tijdstip dat die projecten werden opgezet (juli 2011) schokte parlementariër Ronny Asabina de gayscene met zijn uitspraak dat homoseksuelen moeten worden uitgeroeid. Hoewel de kreet veel tweeweg bracht, kwam het volgens Van Eijk eigenlijk wel goed uit. "De uitspraak heeft een heel proces in gang gezet. We waren net bezig om te kijken hoe we mensen achter onze plannen konden scharen. Maar na die uitspraak wilden alle NGO's direct aan de slag." Tevreden neemt Van Eijk een slok van zijn Parbobierte waarvan de schuimlaag na een minuut al is verdwenen. "Overigens heeft de politiek nooit een standpunt ingenomen, alleen individuele parlementariërs. De bevolking zelf vraagt er ook niet om. Ze zijn hier niet zo met dingen bezig." Dit laatste blijkt aan de ene kant ook bij de beslissing over de recent aangenomen amnestiewet waardoor verdachten van de decembermoorden, waaronder president Bouterse, niet meer veroordeeld kunnen wor-